

Nelia werd wakker van een zacht gebrom. Ze opende haar ogen en zag de tandenfee. Het was een jochie met puntige oren en kort rood haar, nauwelijks groter dan een pimpelmeesje. Zijn vleugeltjes klapperden razendsnel op en neer. 'Ik heet Alf,' zei hij. 'Leuke lamp heb je, een lichtgevende dinosaurus zie je niet zo vaak.' Dat Alf kon praten verbaasde Nelia niet, maar wát hij zei was minder sprookjesachtig dan ze had verwacht.

'Je bent klaarwakker,' ging hij verder. 'En dat helemaal vanzelf.' Hij zoemde hinderlijk dicht bij Nelia's hoofd en zwaaide met een toverstokje. 'Sommige kinderen moet ik eerst prikken. Tják!' Nelia wapperde hem weg. Ze voelde met haar hand onder haar kussen. De tand die ze had neergelegd was verdwenen.

'Heb jij hem gepakt?' vroeg ze 'Waarom ligt er dan geen geld?'

'Ik heb je tand niet gepakt,' zei Alf. 'Ik heb hem weggetoverd. Denk je dat ik met een tas vol vieze kindertanden heen en weer vlieg? Vandaag heb ik zeven klantjes. Zéven! Hoe moet ik zo veel tanden dragen, heb je daar weleens over nagedacht?'

Nelia wilde vragen of er een plek was waar weggetoverde tanden werden bewaard, maar ze was nieuwsgierig naar het tandengeld. 'Wanneer leg je het neer?' vroeg ze. 'En hoeveel is het?'

'Hoeveel had je zelf gedacht?'

Nelia ging rechtop zitten. 'Het is mijn eerste wisseltand, dus ik weet het niet zo goed. Drie? Vijf?' 'Vijf lijkt heel wat,' zei Alf, 'maar twee ijsjes, en het is op.'

'Twee ijsjes is best veel.'

Alf landde op het nachtkasje, tussen de voorpoten van de dinolamp. 'En dan? Weet je na een week nog hoe ze smaakten?'

'Een beetje,' zei Nelia.

'Geld is vluchtig,' zei Alf. 'En je wordt er hebberig van.'

'Dit is raar,' zei Nelia. 'Ik moet slapen en jij moet mijn tand meenemen, stiekem, zonder dat ik er iets van merk. Je moet geld neerleggen en als ik morgenochtend wakker word vind ik het. Zo hoort het te gaan.'

'We doen niet meer aan geld.' Alf vloog naar de kledingkast en ging op het randje van de deur zitten. 'We doen tegenwoordig aan belevingen.'

'Wat zijn belevingen?' vroeg Nelia.

Alf liet zijn beentjes bungelen. 'Niet hebben maar doen.'

Nelia wist niet wat hij bedoelde en ze had geen zin om erover na te denken. Ze was moe. Ze wilde slapen, met haar hoofd op het kussen en onder het kussen tandengeld, maar ze zat opgescheept met een fee die niet wilde betalen.

'Dus zeg het maar,' zei Alf. 'Of moet ik je helpen? Hou je van schommelen en draaien? Van achtbanen? Zo'n meisje lijkt je me wel. Hou je van kermis? Of meer van pretparken?'

'Van allebei,' zei Nelia.

‘Dan doen we een mix,’ zei Alf. Hij steeg op en tikte met zijn toverstafje tegen de muur. Hij vloog een rondje door de kamer en tikte tegen de kast en de stoel en op alle plekken die hij aantikte verschenen lampjes, die zachtgeel begonnen te branden. En tussen die lampjes groeiden snoeren, en aan die snoeren verschenen nog meer lampjes. Uit de bek van de dinolamp kwam circusmuziek. ‘Hooggeëerd publiek!’ riep Alf. ‘Uw aandacht voor het trampolinemeisje!’

Nelia keek om zich heen.

‘Toe dan!’ zei Alf.

En toen begreep Nelia dat zij het trampolinemeisje was. Haar bed leek opeens een stuk groter, of misschien was zijzelf kleiner dan eerst, maar hoe dan ook, ze ging staan en voelde dat haar matras veerde. Ze sprong, schoot omhoog en weer omlaag en weer omhoog.

Uit de bek van de dinolamp kwam tromgeroffel.

‘En dan nu,’ zei Alf, ‘de dubbele achterwaartse salto!’

Nelia schudde haar hoofd. ‘Nee. Echt niet.’

De matras gaf haar een flinke zet. Ze kwam zo hoog dat ze bijna het plafond raakte, duikelde twee keer achterover en kwam keurig op haar voeten neer. De dinolamp liet een daverend applaus horen. Nelia wist niet of ze een buiging moest maken. Het was geen echt circus, het was een tovertruc van Alf en hij had niet eens gevraagd of ze mee wilde doen.

‘Tijd voor de achtbaan!’ riep hij.

De gordijnen vielen naar beneden. De gordijnrail kwam los van de muur en kronkelde door de kamer. Nu wist Nelia zeker dat ze was gekrompen. Ze zat in een wagentje en racete over de gordijnrail, die bleef kronkelen, steeds in nieuwe bochten zodat ze naar beneden suisde, ondersteboven hing en weer omhoogklom.

‘Ik wil eruit!’ gilte ze, maar ze meende het niet. Het was heerlijk in de achtbaan, doodeng en griezelig, zodat ze het uit moest gillen. De wind waaide haar mond binnen, ze voelde haar wangen bubbelen.

De achtbaan eindigde bij haar bed en ze was bang dat haar matras weer zou veren, maar die ving haar voorzichtig op.

‘Eens kijken,’ zei Alf. ‘Wat hebben we nog meer op de kermis? Zweefmolen?’

‘Liever niet,’ zei Nelia. Ze was nog een beetje draaiërig van alle bochten.

‘Het spookhuis,’ zei Alf.

Nelia hield van het spookhuis, maar alleen als mama meeging. Dan zaten ze samen in een wagentje te griezelen en als het te eng was verborg Nelia haar gezicht in mama’s jas.

‘Ik durf niet alleen,’ zei ze.

‘Hoezo alleen?’ zei Alf. ‘Ik ben er toch?’

Hij wees met zijn toverstokje naar het spinnenweb in de hoek van de kamer. Het groeide en groeide tot de draden van muur tot muur reikten. Ze bedekten het raam en de dinolamp, die rood begon te knippen.

Nelia pakte een van de draden vast. Het web was kleverig en het rook zoet. Ze likte haar vingers af. Suiker! Het web was geen spookhuis maar een suikerspin. Er was geen wagentje, er waren geen skeletten achter klapdeuren, geen vieze lappen die over je gezicht streken, er was alleen maar zoetheid. En het werd nog fijner. In het suikerweb lagen cadeautjes, feestelijk ingepakt en met linten versierd. Cadeautjes voor haar, voor wie anders? Nelia pakte een van de draden vast en schommelde heen en weer tot ze genoeg vaart had om de volgende draad te pakken en zo ging ze verder. Haar handen waren plakkerig en ze kreeg ze steeds moeilijker los. Ze hoorde iets ploppen. De linten van de cadeautjes schoten los en de pakjes gingen open. Er kwamen torretjes uit, en roodgestipte kevers op wiebelstokjes. Nelia was te bang om te gillen. Ze probeerde haar handen te bewegen, maar die zaten muurvast. Er was nog één cadeautje dicht. Het was groter dan de andere pakjes. Nelia wist wat erin zat. De spin. Hij knaagde het pakje van binnen open, ze kon het horen. Het lint schoot los en uit het pakje kwam een harige poot.

‘Ik wil niet meer!’ riep Nelia.

De draden van het web verschrompelden. De pakjes verdwenen en heel even dacht Nelia dat Alf ook verdwenen was, maar hij zat op de rug van de dinolamp en klapperde met zijn vleugels. ‘Ik dacht dat je van griezelen hield,’ zei hij.

‘Ik ben bang voor spinnen.’

Nelia keek de kamer rond. De gordijnen hingen aan de rails. De matras was net zo zacht als anders en het spinnenweb hing in de hoek alsof er niets gebeurd was.

‘Dat was het dan,’ zei Alf. ‘Hoeveel melktanden hebben we nog te gaan?’

‘Allemaal min één.’

‘En wat wil je de volgende keer? Geld of een beleving? Hebben of doen?’

Nelia kroop onder haar dekbed en deed haar ogen dicht. Ze voelde het springen nog in haar lijf en het draaien en de rillingen van het griezelen. ‘Doen,’ zei ze.

‘Doen,’ zei Alf. ‘Ik wist het wel.’

